

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרמז

ערב שבת קודש פ' לך לך, י"ב מ"ח ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" פריינדל חזוה בת חוה פייגל תחי

ליום הולדתה השביעית לאויוש"ט,

ביום י"ד מ"ח, ה"י תהא זו שנת סגולות

זהבה בת חוה פייגל תחי

לרגל יום ההולדת שלה, ח"י מ"ח, ה"י תהא זו שנת סגולות

ולזכות אחי ואחותה שיחיו

ולזכות אביהם

הרה"ת ר' אלחנן הלוי בן אסתר שיינדל שיחי

לרגל יום ההולדת שלו, ט"ז מ"ח, ה"י תהא זו שנת סגולות

נדפס ע"י זוגתו ואמם

מרת חוה פייגל תחי שגלוב

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3

דבר מלכות

מה הכוונה כשאומרים "חי וקיים" / משיחת ליל ז' מר-חשון החשמ"ז

7

זמן הגאולה

יש לפעול שכל העולם יכריז שמוכנים לגאולה / פרשת השבוע באור הגאולה

11

המעשה הוא העיקר

לפרסם ולהכריז על המשכת העמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה / הוראת למעשה בפועל

12

ניצוצות של משיח

כעת נותר רק ללכת "אל הארץ אשר אראך" / לקט קטעים קצרים ופחגמים בעניני גאולה

13

כתי"ק - פרסום ראשון

שלשוח העליומיות / צילומים מהנהח כ"ק אד"ש מה"מ על ברכת עוהכ"פ החשמ"ז

מוקדש לזכות התמימים השלוחים

לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה
ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770" ורב קהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' שי' ענתי**

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לעיני אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה
ולזכות כל משפחתם שיהיו - לשפע ברכות עד בלי די:
אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה רות בת שרה - לזרעא חי וקיימא
רחל יפה בת מינדל ושושנה חסיה בת מינדל - לזיווג הגון
דוד יעקב בן מינדל - לרפואה שלימה בגשמינות וברוחניות ולזיווג הגון

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

— ס —

אומוח גוטא), נאך אין די לעצטע טעג פון גלות,

ובנוגע צו אידן, איז מען נאך מוסיף - "ולכל בני ישראל הנ"

אור במושבוחם" (נאך זייענדיק אין מצרים),

67

און נאך מער: "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך", אז

נאך זייענדיק אין גלות, ווען "מלכים" און "שרותיהם" פאן אלץ וואס

עס היינגט אפ אין זיי, און סאן דאס בסבר פנים יפוח, אז יעזער איד

זאל זיין אין א אופן פון "לכבוד" תפארת", ווימאלד ער געהערט צו

"ממלכת כהנים וגוי קדוש".

וואס דאס (דער יהס הנ"ל פון אוה"ע צו אידן) קומט דורך דעם וואס.

איבן שטייען אין אזא אופן, אז ניס נאר וואס זיי זיינען ניס אראפגעפאלן

פאר גוים און גוי'שקייט, נאר אדרבה זיי שטייען "בקומה זקופה",

להלן פענווח ההוספות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק (באו בהדגשה):

בצילום שבעמוד 13, בסוף הקטע השני, תיקן כ"ק אד"ש מה"מ: ביז צום זיין ב"פלטרין של מלך".

שני קטעים אחר-כך תיקן: אין דעם זיינען נכלל אויך . .

בתחילת הצילום שבעמוד 14 הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: כולל אויך גלייך דערנאך (אחישנה) דעם "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך".

בקטע הבא הדגיש תיבות "לאחד אחד", תיקן: דער אויבערשטער בעצמו נעמט. . און נעמט עם ארויס פון גלות.

שני קטעים אחר-כך הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: דער ענין ואופן הגאולה . .

לקראת סוף העמוד הוסיף: אפילו זייער (דאלה שנוסו) לעבן . .

בתחילת הצילום שבעמוד 15 הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ הערה אחרי התיבה מצרים* וכתב בצד העמוד:

(* כי הגאולה עתה היא כימי צאתך מארמ"צ . .

המדור מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין

נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס בגאולה האמיתית והשלימה

מה הכוונה כשאומרים "יחי וקיים"

מצינו במדרשי חז"ל שמלך המשיח הוא דוד המלך, ובלשון הידוע: "אישי צמח שמו הוא דוד בעצמו", ועד כדי כך, שגם בזמן הגלות "דוד מלך ישראל חי וקיים" • ואין הכוונה לומר ש"יחי וקיים" לעולם הבא, אלא ש"יחי וקיים" גם עתה, ולא עוד, אלא ש"יחי וקיים" בתור "מלך ישראל"! • משיחת ליל ג' פ' לך לך, ז' מ"ח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

מזבח לה" (סיום וחותם שיעור חומש היומי) - "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית, שנאמר⁷ ויבואו כל זקני ישראל אל המלך חברונה ויכרות להם ברית בחברון אשר לפני ה'⁸."

ב. [.] והנה, ענינו של המזבח השלישי ("מקום שהמליכו בו את דוד") קשור גם עם הגאולה העתידה לבוא ע"י משיח צדקנו:

מלכות דוד היא מלכות נצחית, "עד עולם" - כפס"ד הרמב"ם⁹: "כיון שנמשח דוד זכה בכתר מלכות, והרי המלכות לו ולבניו הזכרים עד עולם, שנאמר¹⁰ כסאך יהי נכון עד עולם", "מלכי בית דוד הם העומדים לעולם. . . אבל אם יעמוד מלך משאר שבטי ישראל, תפסק המלכות מביתו"¹¹, מכיון שעיקר ענין המלכות שייך לבית דוד.

ולכן, גם בגאולה העתידה לבוא, גאולה

א. בפרשתנו מסופר¹: "ויאהל אברם ויבוא וישב באלוני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח לה", ויש ללמוד הוראה מכך:

ובהקדמה - שמצינו בפרשתנו שלפני שבנה אברהם מזבח בחברון, בנה עוד מזבחות (ג' מזבחות, ולגירסא אחרת² - ד' מזבחות), ולא עוד, אלא שבניית כל מזבח היתה לשם כוונה מיוחדת, כדלהלן.

המזבח הראשון: "וירא ה' אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת ויבן שם מזבח לה"³ - "על בשורת הזרע ועל בשורת ארץ ישראל"⁴, המזבח השני: "ויעתק משם ההרה ג' והעי מקדם ויבן שם מזבח לה"⁵ - "כדי שינצלו בניו מאנשי העי"⁶, והמזבח השלישי: "ויאהל אברם ויבוא וישב ג' בחברון ויבן שם

1) ראה תו"ש פרשתנו יב, ח (אות קכד). וש"נ.
2) יב, ז.
3) פרש"י עה"פ. וראה ב"ר פרשתנו ספל"ט.
4) שם, ח.
5) מדרש הגדול פרשתנו יג, יח (ע' רלא). וראה ב"ר שם.
6) ש"ב ה, ג.

7) מדרש הגדול שם.
8) ח"א קכב, רע"ב - במדרש הנעלם.
9) הלכות מלכים פ"א ה"ז.
10) הלכות מלכים פ"א ה"ז.
11) ש"ב ז, טו.

תורת (איו"ק)

- ת -

שלימות הארץ בהכלית - גאנץ ארץ ישראל לגבולותיה, כולל אויך דעם "כי ירחיב ה' את גבולך".

צוזאמען מיט שלימות העם - אז קיין איד (אפילו ניט קיין איין איינציקער) וועט ניט בלייבן ח"ו אין גוי'סקייט און גלות, ווארום וואסס הלוקסו לאחד אחד בני ישראל, אז דער אויבערשטער אליין נעמט אן יעדער אידן פאר זיין האנט און נעמט ארויס פון גלות, און אין א אופן, אז דער אויבערשטער גייט מיט אים צוזאמען - "את שבתך",

וואס דאס איז דאך דער ענין הגאולה, ביז צו שלימות הגאולה, אין כל ענינים אלו - אין א אופן פון "אחישה", ובלשון הרמב"ם⁶⁰ - "מיד".

ס. און צורוך דעם וואס מען וועט זיך פירן ע"פ הוראת התורה צו שטייען מיט א חוקף אויף ניט אנרירן דעם בטחון פון ארץ ישראל - וועלן במילא בטל ווערן די אלע ענינים בלתי רצויים (בדוגמה ווי תשובה עילאה, וואס אין השו"ע איז (מלכחילה) ניטא קיין ארס אויף ענינים בלתי רצויים),⁶¹ אז מ'וועט ניט דארפן נוצן די כלי נשק, ווארום די ידיעה אז מען האט די כלי נשק איז דאס אליין וועט פועל'ן אז "תפול עליהם אימתה ופחד",⁶² ווארעם וויבאלד אז מען טוט דאס (דעם האלטן די כלי נשק וכו') ניט מצד "כוחי ועוצם ידי" נאר מצד דעם ציווי פון אויבערשטן -

איז בטעת אז דאס איז "בגדול זרועך" (פון דעם אויבערשטן), איז "ידמו כאבן",⁶² כאבן פמס,

און נאך מערז "בשבעה דרכים ינוסו לפניך", ובמילא וועט דאס ניט אנרירן אפילו זייער לעבן (וויבאלד אז "יגוסו"),

ווארום וויבאלד מען פירט זיך ע"פ הוראת התורה וואס "דרכי דרכי נועם וכל נתיבותי שלום", וועלן אלע ענינים זיין בדרכי נועם ובדרכי שלום,

ביז אז דאס וועט בריינגען שלום אויך אין וועלט (צווישן די

המלך, כאמור, שמלכות דוד היא "עד עולם", (ב) ל"קידוש לבנה" – "שהם (בנ"י) עתידים להתחדש כמותה"²⁴, בגאולה העתידה לבוא ע"י דוד מלכא משיחא!

אמנם, ביום שני ו' מר-חשון עדיין לא באה הגאולה... אבל אעפ"כ, מונח על השולחן "סידור", וכשמדפדים ב"סידור", מוצאים שבקידוש לבנה, שמהדרים לעשותו במוצאי-שבת²⁵ (ובנדוד"ד – בקידוש לבנה במוצ"ק פ' להתחדש כמותה", וממשיכים לומר: "דוד מלך ישראל חי וקיים" – לא רק בשעה שאומרים זאת במוצאי-שבת בעת קידוש-לבנה... כי אם גם בימים שלפנ"ז, גם ביום שני זה... מן הרגע הראשון שבו נעשה דוד "מלך ישראל", עד סוף הדורות!

ונמצא, שהמזבח שבנה אברהם אבינו בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – קשור עם ענין הנצחיות דמלכות דוד, "עד עולם", ובאופן של כריתת ברית ("ושם כרתו ברית"), היינו, שבנ"י כרתו ברית עם דוד המלך שימלוך עליהם עד עולם, עד לגאולה העתידה לבוא ע"י דוד מלכא משיחא.

ג. עפ"ז יש ללמוד הוראה נפלאה מהמזבח השלישי שבנה אברהם אבינו בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – שכל עניני העבודה (כללות ענין המזבח והקרבתו בעבודת האדם) בזמן הגלות צריכים להיות קשורים וחדורים עם תוכן הענין דמלכות דוד, דוד מלכא משיחא.

והענין בזה:

כתב הרמב"ן²⁶: "אמרו בספרי²⁷... אע"פ

(24) סנהדרין מב, א. רמב"ם הל' ברכות פ"י הט"ז.
 (25) מס' סופרים רפ"כ. טושו"ע או"ח סתכ"ו ס"ב. וראה פרע"ח שער יט פ"ג.
 (26) אחרי יח, כה.
 (27) עקב יא, יז-יח.

נצחית, גאולה שאין אחרי' גלות¹² – תהי' המלכות של בית דוד, כפס"ד הרמב"ם¹³ "המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה", "יעמוד מלך מבית דוד"¹⁴, וכפי שמאריך הרמב"ם¹³ ע"ד הקשר ד"שני המשיחים, משיח הראשון שהוא דוד. ומשיח האחרון שעומד מבניו כו"¹⁵, ובלשונו בפירוש המשניות¹⁶: "מבית דוד ומזרע שלמה בלבד", ולא עוד, אלא שמצינו במדרשי חז"ל שמלך המשיח הוא דוד המלך: "דוד שמי"¹⁷ ("דוד בעצמו"¹⁹), ובלשונו הידוע²⁰: "איש צמח שמו הוא דוד בעצמו".

ועד כדי כך, שגם בזמן שבינתיים, בזמן הגלות – "דוד מלך ישראל חי וקיים", כפי שאומרים ב"קידוש לבנה"²¹,

וכמדובר כמ"פ שאין הכוונה לומר ש"חי וקיים" לעולם הבא – דאם-כן: (א) אין זה ענין מיוחד אצל דוד המלך, שהרי "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא"²², (ב) אין זה ענין השייך ל"קידוש לבנה"...

הכוונה היא, איפוא, ש"חי וקיים" גם עתה, ולא עוד, אלא ש"חי וקיים" בתור "מלך ישראל", הכולל את כל בני", "ראשיכם שבטיכם... טפכם נשיכם... מחוטב עציך עד שואב מימיק"²³, ולכן, שייך הדבר (א) לדוד

(12) שם ה"ט.
 (13) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר - פסחים קטז, ב. ועוד.
 (14) שם דפ"א.
 (15) שם ה"ד.
 (16) ראה גם שיחת צום גדלי' סי"ב.
 (17) סנהדרין ר"פ חלק יסוד ה"ב. וראה לקו"ש ח"י"ח ע' 211 הע' 90. וש"נ.
 (18) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד.
 (19) פני משה שם.
 (20) נוסח "סדר הושענות" להוש"ר.
 (21) ר"ה כה, א.
 (22) סנהדרין רפ"א. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ה.
 (23) ר"פ נצבים.

שלושת השלימות

בקשר עם הבטחת הקב"ה לאברהם אבינו בפרשתנו "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", הננו מביאים בזאת צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ברכתו בערב יוה"כ פ' ה'תשמ"ג, אותה הגיה בחודש תשרי ה'תשמ"ז (פענוח הכתי"ק בסוף עמוד 15. השיחה נדפסה בלקו"ש חכ"ט ע' 301 ואילך)

ח. און אויך אין די לעצטע רגעים פון גלות איז מ'הנח לא ינום ולא יישן שומר ישראל⁵³, און ער היט אידן בכל מקום שהם, וואו נאר א איד געפינט זיך,

ועאכו"כ די אידן וואס געפינען זיך אין ארצנו הקדושה, וואס זיי האבן אויך דעם זכות נוסף פון (דעם וואס זיי געפינען זיך אין אן ארט וואס) אוירה סהור און גושה סהור⁵⁴, ביז צו "פלפלין של מלך". אז מען וועט זיך האלטן בא חורה בשלימותה, צו מקיים זיין אלץ וואס שטייט אין חורה, כולל אויך דעם ציווי החורה אז מען טאר ניט אנרירן דעם כסחון פון א אידישן ישוב,

וואס דער דין איז אמילו בנוגע צו אידישע ישובים אין חוץ לארץ. ועאכו"כ אז מ'טאר ניט אנרירן דעם כסחון פון ארץ ישראל (וואס אין דעם איז נכלל אויך די ערטער וואס זיינען ניט אין די גבולות פון ארץ ישראל, וויבאלד אז דאס איז נוגע צום כסחון פון ארץ ישראל), וואס דעריבער וועט מען זיכער אנהאלטן, ובחוקף, די אלע חלקים פון ארצנו הקדושה וואס דער אויבערשטער האט שוין אומגעקערט צו אירן, ובפרט אז ער האט זיי אומגעקערט דורך ניסים גלויים

און דורך דעם וואס מ'וועט זיך האלטן בא שלימות התורה, כולל אויך דעם ציווי החורה (הג"ל) צו האלטן זיך בא שלימות הארץ בנוגע צו די חלקים פון ארץ ישראל וועלכע מ'האט שוין באקומען פון דעם אויבערשטן,

נעט דאס צו היילן נאכמער די גאולה וואס דאן וועט מען האבן

כעת נותר רק ללכת "אל הארץ אשר אראך"

ובפרט ובהדגשה בדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא, שבא לאחרי ריבוי העבודה (ד"לך לך גו") מתוך מסירת נפש בכל הדורות שלפני זה (עד לזמן אברהם), כולל גם בהעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל",

וכעת כבר נסתיים הכל, כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שצריך רק "לצחצח את הכפתורים", וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם" – ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות, ושם גופא – בירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לתוך קודש הקדשים.

(משיחת ש"פ 9 לך לך י"ג מרחשון ה'תש"נ - מוגה)

בפ' לך לך – מודגש כללות ענין הגאולה

ומפ' נח באים מיד לפ' לך לך – שבה מודגש כללות ענין הגאולה, כפי שמבאר אדמו"ר מהר"ש [שהשנה היא שנת המאה להסתלקות-הילולא שלו] בא' ממאמריו, שבאותיות הכפולות (ובענינו – כ"ף סופית, "לך") מרומז ענין הגאולה, וגם כללות ענין הכפל – "לך לך" (ב"פ) – מרמז על ענין הגאולה (ומכיון שמאמר זה נדפס כבר – יכולים לראות את ביאור הענינים בזה).

זאת אומרת, שנוסף לזה שכללות השנה כולה היא שנה מבורכת בכל הענינים, יהי' בשנה זו גם ענין הגאולה [. . .] במהרה בימינו ממש.

(משיחת א' דו"ח חשוון ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

תקופת ההכנה לגאולה נשלמה כבר בתכלית

ויהי רצון שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה – שכבר עבר "זמנה", ועד ש"כבר כלו כל הקיצין", כולל גם תקופת ההכנה לגאולה, שנשלמה כבר בתכלית, עד כדי כך שגם הכפתורים הינם בשלימות, כך שתיכף ומיד צריך להיות ה"לך לך" . אל הארץ אשר אראך", ובאופן ד"קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" – עוד לפני קריאת התורה דמנחה, לפני המשך ההתוועדות ברגע שלאחרי רגע זה, אלא דוקא תיכף ומיד – ממש ממש ממש!

(משיחת ש"פ 9 לך לך י"א מרחשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינין במצוות שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים . . . וכן אמר ירמיה' ²⁸ הציבי לך ציונים, אלו המצוות שישראל מצויינין בהם . . . כדי שלא יהיו חדשים עלינו כשנחזור לארץ, כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה'".

כלומר, קיום המצוות בזמן הגלות אינו אלא בבחינת "ציונים" (סימנים) לקיום המצוות בשלימות – בגאולה העתידה, שאז יהי' קיום המצוות "כמצות רצונך" ²⁹.

ומכיון שכן, מובן, שכאשר יהודי מקיים מצוה בזמן הזה, הרי (בד בבד עם קיום המצוה מפני ציווי הקב"ה, "אשר קדשנו במצוותיו וצונו", הרי) בידעו שציווי הקב"ה על קיום המצוות בזמן הגלות הוא בבחינת "ציונים", "כדי שלא יהיו חדשים עלינו כשנחזור לארץ" – אזי קיום המצוה הוא מתוך תשוקה וגעגועים לזמן שבו יזכה לקיים מצוה זו בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

והא בהא תליא: ככל שמוסיפים במעשינו ועבודתנו בזמן הגלות באופן ד"ציונים", מקרבים וממהרים את קיום המצוות "כמצות רצונך" בגאולה האמיתית והשלימה – כפס"ד הרמב"ם ³⁰ שע"י הוספת "מצוה אחת" (מחשבה אחת, דיבור אחד, ועאכו"כ מעשה אחד), "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

וענין זה מרומז בסיום שיעור היומי – המזבח השלישי שבנה אברהם אבינו בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית":

המזבח השלישי הוא סיום וחותם ענין המזבחות שבנה אברהם, ומכיון שכן, מתבטא

(28) ירמיה' לא, כ.

(29) ראה תו"ח ר"פ ויחי. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך, ועוד.

(30) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(31) כנ"ל סי"ז בהשיחה – התוועדויות תשמ"ו ח"א

בו כללות ועיקר ענין העבודה ³¹.

וזהו הענין דבניית מזבח השלישי בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – להורות שכל עניני העבודה דכאו"א מישראל (ענין המזבח והקרבת בעבודה הרוחנית), הן בלימוד התורה וקיום המצוות, והן בעניני הרשות, "כל מעשיך יהיו לשם שמים", ו"בכל דרכיך דעהו", (שגם ענינים אלו הובאו להלכה בשו"ע ³²), **סיומם וחותמם** (עיקרם) – בביאת דוד מלכא משיחא (המזבח שבחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית"), שאז יהיו כל עניני העבודה בתכלית השלימות, "כמצות רצונך".

ומכיון שכן, הרי גם העבודה בזמן הגלות צריכה להיות חדורה בענין זה – כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתשוקה וגעגועים לגאולה האמיתית והשלימה.

ד. ויומתק יותר – שמזבח השלישי קשור גם עם ביהמ"ק השלישי:

נתבאר לעיל שענינו של ה"מזבח" (שעיקרו – הקרנות שמקריבים עליו) קאי על כללות עבודת האדם. אמנם, נוסף לזה, הרי אין ענין יוצא מידי פשוטו – שעיקרו של המזבח הוא: המזבח שבבית המקדש, ובלשון הרמב"ם ³³: "כיון שנבנה המקדש בירושלים, נאסרו כל המקומות לבנות בהן בית לה' ולהקריב בהן קרבן . . . אלא בירושלים בלבד ובהר המוריי, שבה נאמר ³⁴ ויאמר דוד זה הוא בית ה' האלקים וזה מזבח לעולה לישראל".

ועפ"ז, יש לומר, שג' המזבחות שבנה אברהם הם כנגד ג' מזבחות דג' בתי-מקדשות.

ע' 523 ואילך.

(32) משלי ג, ו. אבות פ"ב מי"ב. וראה רמב"ם הל' דעות ספ"ג. טושו"ע אר"ח סרל"א. וש"ע אדה"ז שם סקנ"ז ס"ב. וראה לקו"ש ח"ג ע' 907, 932, ועוד.

(33) הל' ביהב"ח פ"א ה"ג.

(34) דה"א כב, א.

ועאכו"כ בית שלישי, "מקדש אדני-כוננו ידיך"⁴⁴, "בנינא דקוב"ה"⁴⁵, שיהי' בתכלית השלימות]. הרי מובן, שכן הוא גם בנוגע למזבח, שתכלית השלימות דמזבח היא – מזבח השלישי בביהמ"ק השלישי.

וענין זה מרומז, כאמור, במזבח השלישי שבנה אברהם בחברון – להורות שכללות ענין העבודה (סיום וחיות ענין המזבחות דאברהם) צריכה להיות מתוך תשוקה וגעגועים לשלימות העבודה, כאשר יהי' ענין המזבח בתכלית השלימות – בביהמ"ק השלישי.

ה. וכאמור, ככל שמוסיפים ומרבים במעשינו ועבודתנו בזמן הגלות – מקרבים וממהרים את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובפרט כאשר מוסיפים בעניני העבודה שלמדים משיעור חומש דיום שלישי פ' לך-לך, ובמיוחד סיומו וחיותו, ע"ד המזבח שבנה אברהם בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – שע"ז מקרבים וממהרים את הזמן שבו רואים במוחש, בפועל ובגלוי, את קיומה של כריתת הברית דבנ"י עם דוד המלך, "דוד מלך ישראל חי וקיים", דוד מלכא משיחא,

ולא רק בתור "מלך ישראל", כי אם גם בתור מלך על כל העולם כולו, כפס"ד הרמב"ם⁴⁶ שמלך המשיח "יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר⁴⁷ כי אז אהפוך על עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד", "והיתה לה' המלוכה"⁴⁸.

ובהתאם לחילוקי הדרגות בבתי-המקדשות – ישנם גם חילוקי דרגות במזבחות שבהם. ובהקדמה:

בנוגע למזבח – כותב הרמב"ם³⁵: "המזבח מקומו מכוון ביותר... שנאמר זה מזבח לעולה לישראל... ונאמר בדברי הימים³⁶ ויחל שלמה לבנות את בית ה' בירושלים בהר המורי אשר נראה לדוד אביו אשר הכין במקום דוד בגרן ארנן היבוסית" (ככל שאר פרטי בנין ביהמ"ק שהיו באופן ד"מיד ה' עלי השכיל"³⁷). וממשיך הרמב"ם³⁸: "ומסורת ביד הכל שהמקום שבנה בו דוד ושלמה המזבח... הוא המקום שבנה בו אברהם המזבח ועקד עליו יצחק, והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה (כפי שקראנו ביום השבת דמיני' אזלינן)... ובו הקריב אדם הראשון קרבן כשנברא, ומשם נברא, אמרו חכמים³⁹ אדם ממקום כפרתו נברא" (ולהעיר, שכל פרטים אלו הובאו להלכה בספר שענינו "הלכות הלכות"⁴⁰).

ומובן, שענין זה הוא **בשונה** בכל בתי-המקדשות – כפי שממשיך הרמב"ם⁴¹ בנוגע ל"מזבח שבנו בני הגולה", בבית שני, ש"שלשה נביאים עלו עמהם מן הגולה, אחד העיד להן על מקום המזבח כו".

אבל לאידך, כשם שבנוגע לכללות בית המקדש ישנם חילוקי דרגות [שכן, לאחר כל העילויים דבית ראשון שבנה שלמה, הרי נאמר⁴² גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", ומבואר בגמרא⁴³ דקאי על בית שני,

(35) שם רפ"ב.
(36) ב"ב, א.
(37) דה"א כח, יט.
(38) שם ה"ב.
(39) ב"ב פ"ד, ח.
(40) ראה לקו"ש ח"ט ע' 143 ואילך.
(41) שם ה"ג-ד.
(42) חגי ב, ט.
(43) ב"ב ג, טע"א ואילך.

(44) בשלח טו, יז ובפרש"י.
(45) ראה זח"א כח, א. ח"ג רכא, א.
(46) הל' מלכים ספ"א.
(47) צפנ"ג, ט.
(48) עובד"א, כא.

לפרסם ולהכריז על המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

[. .] לפרסם ולהכריז אודות **השמחה** – המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלוי', באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחיאית כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראש"^{*}.

(משיחת ש"פ לך לך ח' מר-חשון ה'תשמ"ח - מוגה)

נעשה הריקוד), מגביהים גם את החלקים העליונים, עד להראש.
[. .] וכאמור, ריקוד זה הוא בתור התחלה, והעיקר שהשמחה והריקוד נמשכים על **ובכל** השנה כולה, שמחה אמיתית. ע"פ תורת-אמת (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה", ח"ו), היינו, לא רק ברגעים אלו, אלא גם במשך כל השנה, "ברית עולם".
ועוד והוא העיקר – שמריקוד זה נרקוד לקבלת פני משיח צדקנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד לקדש הקדשים.

(* בסיום חלק זה דהשיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.
[מהשלמות לשיחה זו (הנחה בלתי מוגה): כלומר, לא מספיק להשאר לישיב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת כל הגוף, עד להגבהת הראש.
וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו

מוקדש לע"ז הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי** מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"ז זוגתו הרבנית **חנה חיי' הנה** בת ר' **מאיר שמריהו ורחל** - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

המדור הבא מוקדש לעילוי נשמת
ר' **ברוך אשר** ב"ד **זאב** ע"ה **שמואל** - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת **גי'שא** גני' בת ר' **אפרים** ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

יכסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל – ויתרה מזה "ועליך יזרח ה"²,
 "ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה"³
 ואדרבה: מכיון ש"מלכיות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא הי' לעולמים, לכן
 "צפה לרגלו של משיח"⁴ –

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא יישן שומר
 ישראל"⁵, ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".

וזה גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב
 ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.

ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד הי' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי'
 ידיע"⁶ – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את
 התפוח.

ובנוגע לעניינינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון
 שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו
 שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישנה) את משאלות לבבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין **דדוחק** את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות
 קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא –

לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה **עינינו**
 בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמיח – ולכוון לכך באמת.

ואזי – ישאל את עצמו ("א פרעג טאָן באַ זיך אליין"): מה עשיתי **היום** בנוגע לזה?

(משוחח ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א – מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

(5) תהלים שם, ד.

(6) ברכות מח, א.

(2) ישע' ס, ב.

(3) תהלים קכא, ה-ו.

(4) ב"ר פמ"ב, ד.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה **שנאל**

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקיים העיור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת ח'י' רחל בת שפרינצא **שנאל**

ולזכות יוסף יצחק בן דיניל פרומה ש"י – לשנת הצלחה בלימוד ודרכי החסידות מתוך בריאות נכונה

ולזכות צבי בן ח'י' רחל – לרפואה שלימה וקרובה

ולזכות כל בני משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

יש לפעול שכל העולם יכריז שמוכנים לגאולה

[. .] מזה ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): "לך לך מארצך וממולדתך מבית אביך אל
 הארץ אשר אראך", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות
 את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים
 שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה
 הוא צריך לירד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור!?

אומר הקב"ה בתורתו – **אדרבה**: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו" לפעול בעולם, יהי'
 "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה
 שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו
 ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות
 דהפצת היהדות, "לך לך מארצך גו" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה נדחת, להפיץ
 שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה
 וחסידות, מתפלל בכוונה ומקיים מצוות בהידור – מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש
 נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה – רק עתה צריך להראות
 לו ("הארץ אשר אראך")!?

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים – כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק
 עם עצמו!?

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות
 ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא
 אליו וכו' – אלא הוא צריך **בעצמו** לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה – שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא
 עי"ז שיוצא לשליחות זו – נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחד עם זה –
 מקבל מהמשלח (ועל ידו – מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים – ממה
 שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם

(1) ולא אמר לו איזה מקום לילך – שזה נסיון בתוך עה"פ). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו).
 נסיון (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה פרשתנו

מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!...

אין מה לעשות הכנות, מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות

ויתרה מזה:

הי' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם – אבל זה צריך לבוא לאחרי זמן והכנות רבות, עד שגייע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

– בזמן דאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) הי' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאו"א מיד השליחות ד"לך לך מארצך גו', אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגא לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך – מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך – אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה

ויש להוסיף, שאפילו לאחרי שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – שאינו צריך לעצור לאחרי שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יה' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)².

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דההתאספות יחד ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל

(2) ויש לומר שזהו הלימוד מהסיפור בזהר פרשתנו (פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה.

(3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, 1).

בעולם ובפועל ממש].

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לעניינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רויחי. (משיחת ש"פ 9 לך לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט – מוגה*)

בפועל ממש תיכף ומיד.

(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(* מההשלמות לשיחה זו (הנחה - בלתי מוגה): ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא

(** הערת המו"ל: שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באידיש ונדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך. לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התוועדות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).

לערוך את ההכנות בפועל לקניית א"י בשלימותה

[.] מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בני"י בכל הדורות שיקום כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנינו של כל עשר הארצות.

ולהוסיף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר צחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בני"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי' שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבני"י ברצונם הטוב. (משיחת ש"פ 9 לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב – מוגה)

איך להכריח את הקב"ה להביא את הגאולה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות הענין ד"עבדו את ה' בשמחה"¹, כש"החושך

(1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.